

Een kijkje achter de schermen van Ziekenomroep Radio De Honte.

foto Charles Strijd

Dag dames, de ziekenomroep

door Jorien Brugmans

TERNEUZEN - „Goedemiddag dames, de ziekenomroep. Wil iemand van jullie een verzoekplaatje aanvragen?” Fija de Koeijer en Mien Kuch, de dames van de verzoekenophaaldienst lopen al zo'n zes jaar met hun 'koopwaar' langs alle afdelingen van De Honte. Ze maken deel uit van een grote groep vrijwilligers van wat officieel heet: Stichting Ziekenomroep Radio De Honte.

De ziekenomroep is niet iets van de laatste tijd. In het oude Julianaziekenhuis zaten vanaf 1980 al enkele vrijwilligers achter de knoppen om patiënten de nodige muzikale vitamines toe te dienen. Maar er is nogal wat veranderd in de loop van de jaren. De omroep kan nu een beroep doen op meer dan dertig vrijwilligers en dat is beslist geen overbodige luxe. Sinds januari dit jaar is Kanaal 1, de ziekenomroep, fulltime in de ether. Technici, presentatoren en de verzoekenop-

haaldienst, ze vormen de pijlers van Kanaal 1.

De top 50, jazz, klassiek, Nederlandstalig, van alles zit er in het pakket waarmee Mien en Fija de afdelingen langsgaan. „We vragen eerst altijd aan de balie of we overal binnen kunnen lopen”, legt Fija uit. „Na een operatie of een ingrijpende behandeling zit niet iedere patiënt te springen om een verzoekje.” In de meeste gevallen zijn ze echter van harte welkom. Het verplegend personeel is nogal populair, te oordelen naar het aantal verzoekjes. „Kost da wa?”, krijgt Mien wel eens te horen. „Nee? doet-er dan maar een! Anderhalf uur schrijven en luisteren resulteert in een dik pak formulieren richting studio. Voor Mien en Fija zit het erop. Volgende week weer.

High-tech

Het gele programmaboekje biedt een kijkje in de keuken van de omroep. The Soul of Jazz, Country Special, Uit de Oude Doos, geestelijke muziek, voor elk wat wils. Non-

stop en live wisselen elkaar af. In de onbemande uurtjes, vooral 's nachts dus, gaat de omroep op de automatische piloot. „Vroeger schakelden we over op Radio Donna, nu hebben we onze eigen PC-radio, een vernuftig systeem dat continu muziek levert.” Jan Ollebek, secretaris van het stichtingsbestuur, zegt er met gepaste trots. Twee cd-spelers, formaat mammoet, vallen met hun 3000 titels niet snel in herhaling. Gerard Philipsen heeft er als automatiseringsdeskundige voor gezorgd dat niets aan het toeval wordt overgelaten. „En mocht er onverhoopt toch iets fout lopen in de besturing, dan kan ik thuis via mijn eigen computer de zaak weer rechtzetten”, legt Ollebek uit. „Dit hele high-techgebeuren hebben we in januari geïnstalleerd. „Op de vraag naar de bekostiging van deze peperdure installatie geeft hij lachend antwoord: „We hebben een penningmeester die nogal op de centen zit. Van al het geld dat binnenkomt, via sponsoring en bij-

dragen van De Honte, legt onze schatbewaarder een flink bedrag opzij. Voor het geval dat...”

Huiselijk

Jan Ollebek is bijna letterlijk in de ziekenomroep gerold. In 1990 was hij, als patiënt, een trouwe luisteraar. Eenmaal beter meldde hij zich aan als presentator. Nu verzorgt hij een verzoekplatenprogramma en bemoeit hij zich met de techniek. „Je moet het een beetje huiselijk zien, we staan heel dicht bij onze luisteraars. Af en toe komen patiënten zelf naar de studio tijdens de live-uitzendingen. Of ze bellen op voor een speciaal verzoekje.”

Radio De Honte hoeft niet gauw nee te verkopen als er een niet-alledaags verzoek binnenkomt. Een computerprogramma zoekt op titel, uitvoerder of zelfs maar één woord het verlangde nummer binnen een zeer omvangrijk bestand. En het aantal titels groeit gestaag, iedere week komen er zo'n twee, drie cd's bij.